

УДК: 883/091/«19»

Наталія Лощинська,

кандидат філологічних наук, доцент, старший. науковий співробітник,
Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського
просп. Голосіївський, 3, Київ, 03039, Україна
e-mail: Loschynska@gmail.com
тел.: +38(044)525-36-24
ORCID 0000-0001-6535-5863

БІОГРАФІСТИКА В ЕЛЕКТРОННІЙ БІБЛІОТЕЦІ «УКРАЇНІКА» (СПРОБА КЛАСИФІКАЦІЇ)

У статті висвітлено завдання, мету, принципи роботи бібліотеки «Україніка» Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. Наповнення ресурсу здійснюється за різними науковими напрямками та дисциплінами. Його структура складна та розгалужена. Безпосереднім об'єктом дослідження автора є розділ «Біографістика», що включає: біографічні довідники, біографічні матеріали, генеалогію, листування, мемуари, антропоніміку, персоналії. Кожен підрозділ проаналізовано за різними критеріями: кількісним наповненням, статистикою відвідувань, хронологічною, типологічною, структурною, стильовою, жанровою характеристиками поданих матеріалів. Розглянуто завдання біографістики на сучасному етапі через призму поглядів провідних вчених. Встановлено стійкий інтерес користувачів до біографічної інформації.

Ключові слова: україніка, біографістика, рубрикація, біографічна інформація, персоналія.

Постановка проблеми. Збереження національної пам'яті давно стало пріоритетним завданням багатьох народів і країн світу. Прагнення зберегти і примножити духовні та інтелектуальні скарби є свідченням патріотизму, самоповаги, гордості за свій народ, за розвиток його науки, освіти, культури, релігії. Відомі сьогодні електронні ресурси «Болгарика», «Британіка», «Галіка», «Германіка», «Полоніка» та інші виконують функцію ідентифікації народу, сприяють його входженню у світове співтовариство. «Україніка» – це національний довідково-інформаційний та документальний ресурс архівних, рукописних, друкованих джерел, створених в Україні

та інших державах – про Україну, її історію, економіку, культуру. «Україніку» можемо вважати задокументованим свідченням історичного розвитку народу та держави, а також джерельною базою українознавства, сукупністю відомостей про Україну, науковий опис та реєстрація якого реалізується бібліографією, археографією, джерелознавством та іншими історичними дисциплінами. Не слід ототожнювати поняття україніки з україністикою. Україністика – це науковий напрям у межах української філології, що включає мовознавчі та літературознавчі дослідження. Тобто, україністика значно вужче поняття, яке поглинається українікою. Своєю чергою, україніка є вужчим поняттям ніж національна бібліографія України, оскільки тут термін «національний» ототожнюється з «національно-державним». Національна бібліографія є реєстрацією всіх друкованих і недрукованих матеріалів, що створені на території України. Україніка – поняття не політичне, а етнографічне, що включає бібліографію історії, культури українського народу. Україніка поділяється на бібліографічну та археографічну.

Наповнення ресурсу здійснюється за різними науковими напрямками та дисциплінами (історія, психологія, філософія, мовознавство, природознавство тощо). Його структура складна і розгалужена та має на меті охопити максимум необхідної читачеві інформації. Предметом нашого розгляду є розділ «Біографістика».

Актуальність дослідження. Формування електронних ресурсів біографічної інформації, вирішення їх завдань, перспектив розвитку, визначення місця і ролі серед інших способів поширення біографічних відомостей – все це невелика частина питань, що чекають свого вирішення. Біографістика – це наукова дисципліна, яку часто ототожнюють з біографікою, хоч це твердження суперечливе. Біографістика нероздільно пов'язана з дисциплінами історичного циклу: генеалогією, геральдикією, мемуаристикою, джерелознавством тощо. Серед найвідоміших дослідників біографістики слід зазначити Я. Д. Ісаєвича [5], І. Купріяновича [6], М. М. Варварцева [1], В. І. Попика [7–9], Н. А. Рибнікова, І. М. Кауфмана, А. Вільсона. На підтвердження актуальності даного дослідження наведемо думку В. І. Попика, котрий вважає, що «конкретних розробок з досвіду, методичних і організаційних завдань формування електронних ресурсів біографічної інформації обмаль і вони мають переважно стисло описовий і рекламний характер» [7, с. 21].

Мета статті – дослідити принципи й методи наповнення «Біографістики» в електронній бібліотеці «Україніка»; розробити класифікацію документів за різними критеріями; встановити їх відповідність найновішим вимогам у цій історичній галузі, використавши праці відомих українських та зарубіжних дослідників; навести статистичні дані щодо наповнення різних розділів та визначення найбільш популярних серед читачів.

Виклад основного матеріалу. «Біографістика» на сайті має градацію за такими розділами:

1. Біографічні довідники.
2. Біографічні матеріали.
3. Генеалогія.
4. Листування.
5. Мемуари.
6. Ономастика.
7. Персоналії.

Біографічні довідники станом на 01.04.2019 р. нараховують 185 назв. Деякі з них стосуються значної кількості осіб (Харченко Т. М. «100 знаменитих людей України»), а є такі, що всього кількох (Яковлев В. А. «Биографии де-Рибаса, Ришелье и Воронцова») чи одного (Слюсарський А. Г. «В. Н. Каразин и его научная и общественная деятельность»). Лідерами за кількістю переглядів є: І. Я. Франко – 158, О. І. Білецький – 189.

Біографічні довідники класифікуються за такими критеріями:

1. Професійно-науковим (Ю. Бездробний «Видатні українські вчені у світовій науці», В. С. Горський «Історія української філософії», «Українські письменники»).

2. Територіальним (В. С. Прокопчук «Дунаєвеччина в іменах», «Видатні постаті Надвірянщини»).

3. Хронологічним (В. І. Гусев «Видатні постаті в історії України ІХ–ХІХ ст.», Т. В. Чухліб «Гетьмани і монархи. Українська держава в міжнародних відносинах 1648–1714 рр.», Л. В. Войтович «Княжа доба: портрети еліти»).

4. Гендерним (Н. Д. Полонська-Василенко «Видатні жінки України», О. Луговий «Визначне жіноцтво України», Ю. М. Хорунжий «Шляхетні українки»).

Деякі довідники об'єднують кілька або всі названі критерії поділу і не можуть бути віднесеними до жодної з груп: А. А. Клімов «Видатні українці», І. Ф. Корсак «Імена твої, Україно». На нашу

думку, це знижує наукову вартість видань, надає популярного характеру.

Відповідно до аналізу відвідувань «Біографічних довідників» зазначимо стійкий інтерес користувачів до біографічної інформації. Вважаємо за потрібне запропонувати таку класифікацію біографічних довідників, як більш вичерпну:

1. Довідкові видання.
2. Ювілейні видання.
3. Іконографічні.
4. Мемуарні.
5. Автобіографічні.

Розділ «Біографічні матеріали» позбавлений чітких рамок і охоплює книги інших розділів. Основну його частину становлять біобібліографічні покажчики (14 одиниць). Біобібліографія – це один зі способів відтворити якнайповніше життя і діяльність відомої особи. Вона включає дані про життя, перелік творів та літературу про особу. У наш час цей вид біографістики дуже популярний серед читачів. За обсягом охопюваного матеріалу покажчики можуть стосуватись однієї постаті (персональні) і групи осіб (біобібліографічні словники). Автори праці «Українські персональні бібліографічні покажчики (1856–2013)» О. М. Яценко, Н. І. Любовець подають таку класифікацію національної бібліографії: а) облік творів, опублікованих на території держави; б) облік творів, опублікованих національною мовою; в) облік творів, присвячених одній країні; г) облік творів представників даної нації [13, с. 12]. Метою створення персональних біографічних покажчиків є вивчення внеску діяча в національну культуру, науку, мистецтво. Зазвичай вони мають таку класифікацію за структурою:

1. Біографічний матеріал + бібліографія творів + список літератури + додаткові матеріали.
2. Біографічний матеріал + бібліографія творів + список літератури.
3. Біографічний матеріал + бібліографія творів.
4. Бібліографія творів + список літератури.
5. Біографія + список літератури про особу.
6. Бібліографія творів особи [6, с. 26].

Станом на 01.04.2019 р. на сайті розміщено 14 покажчиків, а саме:

Словники:

1. Українська діаспора: літературні постаті, твори, бібліографічні відомості.

2. Інститут філософії ім. Г. Сковороди.

3. Науковці України ХХ-ХХІ ст.

Персональні покажчики:

1. Софія Русова – педагог, державний діяч, просвітитель.

2. Сергій Данилович Безклубенко.

3. Олег Шаблій.

4. Феодосій Стеблій.

5. Рукавіцина-Гордзієвська «Київський митрополит Євгеній».

6. Михайло Гнатюк.

7. Яків Феофанович Чепіга – видатний педагог, психолог, громадський діяч.

8. Микола Іванович Пирогов – видатний хірург, педагог і громадський діяч.

9. Професор Ігор Анатолійович Коляда.

10. Його покликання: до 125-річчя від дня народження Макса Мойсейовича Губергіца.

11. Іларіон Свенціцький.

Наступний розділ – генеалогія. Це допоміжна історична дисципліна, що вивчає походження та родинні зв'язки. Для встановлення генеалогії використовують спогади рідних, усні перекази, історичні джерела, наукові дослідження тощо. Генеалогія історична досліджує роль окремих осіб або родин в історично значущих подіях та епохах; генеалогія практична регулює спадкове право осіб чи родин задля вдоволення особистих мотивів і потреб. Якщо раніше дослідники вважали початком біографії дату народження, то останнім часом акценти змістились у бік дослідження сім'ї, роду. Підтвердженням цьому є вихід фахового видання Тернопільського педагогічного університету «Українська історична біографістика: забуте і невідоме» / за ред. М. М. Алексієвця. Майже в кожній зі статей відводиться місце з'ясуванню походження описуваної особи. Так, стаття О. Ятищук «Григорій Квітка-Основ'яненко – культурно-просвітницький та громадський діяч Слобожанщини кінця ХVІІІ – поч. ХІХ ст.» розпочинається оглядом архівних джерел про родину Квіток. Конкретні відомості наводяться про рідних, починаючи аж з прапрадіда письменника Семена Квітки і закінчуючи далекими родичами з боку матері, які посідали високі духовні пости. [12, с. 61–89]. Одним із завдань Інституту біографічних досліджень НБУВ є створення Українського біографічного словника. Відповідно до «Редакційної інструкції» «при описі сімейного стану та родинних

зв'язків... якщо особа належала до відомого роду, бажано дати стисло інформацію з історії роду» [10, с. 53].

«Генеалогія» на сайті налічує 29 позицій. Їх можна поділити на групи:

1. Походження шляхти І. (Кузич-Березовський «Березівське боярство на тлі історії України», «Генеалогія української шляхти», Л. В. Войтович «Княжа доба – портрет еліти», Л. В. Ільяшевич «Краткий очерк истории харьковского дворянства»).

2. Походження козаків (Кривошея В. В. «Генеалогія українського козацтва»). Особливе місце серед книг другої групи займає «Малоросійський родословник» В. Л. Модзалевського. Це відоме серед істориків п'ятитомне видання, що містить генеалогію 240 українських козацько-старшинських родів. Фундаментальна праця, що за задумом автора повинна стати завершальною у розробці генеалогічних і побутових аспектів історії соціально-політичної еліти Гетьманщини.

3. Походження громадян певної території («Зведений каталог метричних книг, що зберігаються в державних архівах України», «Каталог метричних книг державного архіву Волинської області», «Очерки малороссийских фамилий. Материалы для истории общества в XVII–XVIII вв.»).

Наступну групу «Біографістики» становить листування (42 одиниці). Обмін писемною інформацією має на увазі взаємодію щонайменше двох суб'єктів: адресанта й адресата. На основі цього механізму поступово розвивались різні системи листування, що розрізнялись за призначенням, змістом, формою, стилем. Для бібліографа лист є важливим документом, джерелом інформації довідкового характеру про особу чи осіб. Епістолярні джерела потребують спеціальної методики дослідження. До основних елементів джерелознавчого аналізу епістолярію належать: авторство, час, місце, призначення, зміст документа. Для дослідження листування найбільш придатні методи хронологічно-тематичний, історико-порівняльний, історико-типологічний. Наука про листування виокремлює такі її види за змістом: родинно-побутові, ділові, дружні, інтимні. Є листи, в яких повідомляється про суспільно значимі події, тоді не важливо, хто їх автор. Є листи, що повідомляють суто особисту інформацію. Вони становлять інтерес, якщо автор – суспільно значима персона. Листування на сайті охоплює всі названі групи і налічує 41 книгу. Вони різні за жан-

рами, змістом, хронологією, призначенням. Є фундаментальні багатотомні видання одного автора, що включають всі відомі листи особи («Епістолярна спадщина Агатангела Кримського», Українка Л. «Зібрання творів: у 12 т.» (Т. 10-11 листи), Т. Шевченко «Твори: у 12 т.» (Т. 10 листи), В. Чорновіл «Твори: в 10 т.» (Т. 4 листи). Є листи відомих діячів, що охоплюють одну тему чи її аспект («Письма Е. Блаватской в одесскую газету «Правда», М. А. Максимович «Письма о Киеве и воспоминания о Тавриде», Л. В. Матвеева «А. Ю. Кримський – неодмінний секретар Всеукраїнської академії наук»). Кілька збірок листів неpubлічних осіб про вагомі історичні події («То була неволя: листи остарбайтерів», «Лист із Харкова. Голод на Україні та Північному Кавказі в повідомленнях італійських дипломатів»). Листування є важливим джерелом біографічних відомостей, які не можуть зустрічатись в інших документах. Лише листи і мемуари характеризуються викладом від першої особи, тому наведені факти сприймаються як достовірні апіорі. Однак, слід враховувати і наявність суб'єктивного фактора. «Межі, які відділяють листи від спогадів доволі рухомі. Часто ці різновиди документів характеризуються взаємопроникненням» [3, с. 396].

Мемуари відрізняються від листів давністю інформації і невизначеністю адресата. Це спогади про минуле, написані учасниками чи сучасниками певних подій, які мають з точки зору автора певну пізнавальну чи соціально-політичну значимість. Як правило, мемуари пишуться на підставі власного досвіду. З плином часу в автора могли відбутись переоцінка цінностей, зміщення акцентів, переосмислення минулого досвіду. В навчальній літературі мемуари належать до групи історичних джерел особистого походження. «Документи особистого походження – збірна назва сукупності письмових історичних джерел, створених в приватному порядку з метою самовираження, самоусвідомлення, самоствердження автора. В джерелознавстві розрізняють три головні їх різновиди: щоденники, особисте листування, спогади» [3, с. 394]. Їх можна поділити на групи за наявністю адресата:

1. Автокомунікативні (щоденники).
2. Інтеркомунікативні (листи).

Будь-який документ особистого походження містить безпосередню інформацію про його творця і опосередковану – про описувані події. Для біографістики більшу цінність становлять матеріали першої групи, де іманентна суб'єктивність не повинна вважатись недоліком.

«Навпаки, суб'єктивні погляди мемуаристів, що становлять складову інформації мемуарів, підвищують цінність спогадів як історичних джерел, оскільки вона дає можливість розглянути значно більше коло питань, ніж це виражено в актуальній інформації» [2, с. 129]. У соціокультурному аспекті мемуари є своєрідним феноменом культури. Вони мають абсолютну цінність для авто історії і відносну для історії загалом.

Мемуари сайту (206 одиниць) можна класифікувати за кількома критеріями: 1) жанром; 2) авторством; 3) об'єктом.

За жанром:

а) художня мемуаристика (В. Р. Щеглюк «Як роса на сонці: роман-хроніка», С. А. Ковпак «Від Путивля до Карпат», Л. З. Копелев «И сотворил себе кумира», Є. Онацький «Їду до Аргентини»);

б) документальна мемуаристика (Н. О. Кляшторна «Акція – 51. Останні свідки», А. Яценюк «Банківська таємниця часів помаранчевої революції», «Маленькі люди на великій війні: усні історії остарбайтерів та в'язнів концтаборів з Полтавщини»).

За авторством:

а) колективне авторство («Кармелюки: до історії Запорізького полку армії УНР», «Нескорені: національно-визвольний рух на Вінничині 40–50-х рр. ХХ ст.», «Переслідування та вбивства ромів на Україні у часи Другої світової війни»);

б) одноосібне авторство (В. Бірчак «Карпатська Україна», В. Зарицький «Крутянська подія», О. Тарнавський «Літературний Львів», В. Кубійович «Мені – 85»).

За об'єктом спогадів:

а) конкретна об'єктність (К. Чуковський «Ілля Рєпін», «Борьба за Октябрь на Артемовщине», «В боях за Харьковщину», И. Мангаров «В сражении за Харьков», Т. Чупринка «До генези Української головної визвольної ради»);

б) абстрактна об'єктність (Н. Махно «Воспоминания», С. Тимошенко «Воспоминания», П. Врангель «Воспоминания», Н. Хрущов «Воспоминания», А. П. Ляшко «Груз памяти»).

Найбільшу частину «Біографістики» складають персоналії (4994 одиниці). Історичний аналіз розвитку вітчизняної науки і культури неможливий без аналізу життєвого шляху носіїв основних ідей. Подібні форми наукового дослідження – життєписи, об'єктом розгляду яких є життєвий шлях і діяльність видатної особистості, мають велику історію і зустрічаються в сучасних психології,

соціології, літературознавстві, етнографії та інших гуманітарних науках. Як зазначає Л. Смолінчук, «попри існування широкого спектру таких досліджень, в сучасній науці немає термінологічної єдності з цього питання» [11, с. 664], а також достатньо обґрунтованої класифікації персоналій. Л. О. Голубнича пропонує жанрово-стильову класифікацію: а) наукові; б) публіцистичні; в) особисті; г) критико-бібліографічні; д) художні [4, с. 165]. Класифікація, подана на сайті, не має єдиного критерію поділу, основними з них є:

а) за напрямом діяльності (митці, релігійні діячі, науковці, державні діячі);

б) за професією (економісти, археологи, журналісти);

в) за науковою галуззю (літературознавці, мистецтвознавці, правознавці, психологи, математики).

Окремими групами виділені князі, гетьмани, президенти, яких варто приєднати до державних діячів. Не підпадають під жоден пункт підприємці, діячі діаспори. Усі персоналії – це довідкові ресурси, що розкриваються в друкованих енциклопедіях та на офіційних сайтах.

Висновки та практичне значення. Слід більш ретельно займатися відбором біографічних матеріалів, не змішуючи їх із суміжними науковими дисциплінами. Як нагшлошував В. І. Попик, «біографіка, хоча й складає все більш помітну і запитувану читачами частину контенту електронних бібліотек, проте значною мірою загубилась у них, що суттєво знижує інформаційні й евристичні можливості цих матеріалів» [9, с. 23].

Епоха високих технологій винайшла нові способи доступу до інформації, розширила обсяг комунікативних можливостей. На думку відомого вченого «йдеться не лише про сучасне формальне поширення терміну «ресурс» на всякий представлений в електронній формі окремий документ чи групу документів. Справа у принциповому розширенні розуміння ресурсів біографічної інформації, можливостях інтеграції їх до складу текстів різних досліджень, документальних публікацій, художніх творів, фото-, відео-, аудіоматеріалів. Тим самим було подолано багатовікове розмежування між напрямками біографіки – формуванням суто довідкового ресурсу, і збиранням документів і матеріалів, науковими напрацюваннями – з іншого» [9, с. 18].

Список бібліографічних посилань

1. Варварцев М. М. Українці у біографічних словниках італійця де Губернатіса. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 1996. Вип. 1. С. 155–167.
2. Георгиева Н. Г. Мемуары как феномен культуры и исторический источник. *Вестник Российского университета дружбы народов*. Москва, 2012. № 1. С. 126–138.
3. Голиков А. Г., Круглова Т. А. Источниковедение отечественной истории. Москва : РОССПЭН, 2000. 438 с.
4. Голубнича Л. О. Класифікація джерел історіографії персоналії. *Педагогічний дискурс*. 2013. Вип. 15. С. 162–177.
5. Ісаєвич Я. Д. Біографічний довідник – національний. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 1996. Вип. 1. С. 7–9.
6. Купріянович І. Люблінський словник: *Ukrainica*. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 1996. Вип. 1. С. 204–206.
7. Попик В. І. Біографістика та дослідження українсько-російських історичних і культурних взаємозв'язків. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 2009. Вип. 5. С. 7–49.
8. Попик В. І. Критерії добору імен діячів неукраїнського походження до Українського біографічного словника. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 1999. Вип. 2. С. 18–34.
9. Попик В. І. Ресурси довідкової біографічної інформації: історичний досвід формування, сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку. Київ, 2013. 518 с.
10. Редакційна інструкція Українського біографічного словника. *Українська біографістика: зб. наук. пр.* Київ, 1996. Вип. 1. С. 52–59.
11. Смолінчук Л. С. До проблеми класифікації джерельної бази дослідження персоналії. *Педагогічний дискурс*. 2013. Вип. 15. С. 662–673.
12. Українська історична біографістика: забуте і невідоме / за ред. М. М. Алексівця. Тернопіль : Лілея, 2005. Ч. 1. 352 с.
13. Яценко О. М., Любовець Н. І. Українські персональні біографічні покажчики (1856–2013). Київ, 2015. 470 с.

References

1. Varvartsev, M. M. (1996). Ukraintsi u biohrafichnykh slovnykakh italiitsia de Hubernatisa [Ukrainians in the biographical dictionaries of the Italian de Gubernatis]. *Biographistika Ukrainica. vol. 1*, pp. 155-167. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].
2. Georgieva, N. G. (2012). Memuary kak fenomen kultury i istoricheskii istochnik [Memoirs as a cultural phenomenon and historical source]. *Bulletin of peoples friendship University of Russia, N 1*, pp. 126-128. Moscow, Russia. [In Russian].
3. Holikov, A. G., & Kruhlova, T. A. (2000). Istochnykovedenie otechest-

vennoi istorii [Source study of national history]. Moscow, Russia. [In Russian].

4. Holubnycha, L. O. (2013). Klasyfikatsiia dzhерel istoriohrafii personalii [Classification of sources of historiography of the person]. *Pedagogical discourse, Vol. 15*, pp. 162-177. Khmelnytskyi, Ukraine. [In Ukrainian].

5. Isaievych, Ya. D. (1996). Biohrafichnyi dovidnyk – natsionalnyi prioritet [Biographical reference is a national priority]. *Biographistika Ukrainica, Vol. 1*, pp. 7-9. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

6. Kupriianovych, I. (1996). Liublinskyi slovnyk: Ukrainica [Lublin dictionary: Ukrainian]. *Biographistika Ukrainica. Vol. 1*, pp. 204-206. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

7. Popyk, V. I. (2009). Biohrafistyka ta doslidzhennia ukrainsko-rosiiskykh istorychnykh i kulturnykh vzaiemozviazkiv [Biography and research of Ukrainian-Russian historical and cultural interrelations]. *Biographistika Ukrainica. Vol. 5*, pp. 7-49. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

8. Popyk, V. I. (1999). Kryterii doboru imen diiachiv neukrainskoho pokhodzhennia do Ukrainskoho biohrafichnoho slovnyka [Criteria for selecting the names of non-Ukrainian characters in the Ukrainian biographical dictionary]. In *Biographistika Ukrainica. Vol. 2*, pp. 18-34. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

9. Popyk, V. I. (2013). Resursy dovidkovoї biohrafichnoi informatsii: istorychnyi dosvid formuvannia, suchasnyi stan, problemy ta perspektyvy rozvytku [Resources of reference biographical information: historical experience of formation, current state, problems and prospects of development]. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

10. (1996). Redaktsiina instruktsiia Ukrainskoho biohrafichnoho slovnyka [Editorial instructions for the Ukrainian biographical dictionary]. *Biographistika Ukrainica. Vol. 1*, pp. 52-59. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

11. Smolinchuk, L. S. (2013). Do problemy klasyfikatsii dzhерelnoi bazy doslidzhennia personalii [To the problem of classification of the source base of the study of personalities]. *Pedagogical discourse, Vol. 15*, pp. 662-673. Khmelnytskyi, Ukraine. [In Ukrainian].

12. Aleksiiyevets, M. M. (Ed.). (2005). Ukrainska istorychna biohrafistyka: zabute i nevidome [Ukrainian historical biography: forgotten and unknown]. (Vol. 1). Ternopil, Ukraine. [In Ukrainian].

13. Yatsenko, O. M., & Liubovets, N. I. (2015). Ukrainski personalni biohrafichni pokazhchyky (1856–2013) [Ukrainian personal biographical indexes (1856–2013)]. Kyiv, Ukraine. [In Ukrainian].

Natalia Loshchynska,

PhD, Senior Research Associate, Associate Professor,

V. I. Vernadskyi National Library of Ukraine

3, Holosiivskyi ave., Kyiv, 03039, Ukraine

e-mail: Loschynska@gmail.com

tel.: +38(044)525-36-24

ORCID 0000-0001-6535-5863

Biography in the electronic library «Ukrainika» (trying classification)

The article deals with the task, purpose, and principles of the library «Ukrainika» of VNLU. Resource filling is carried out in different scientific directions and disciplines. Its structure is complex and ramified. Electronic Library «Ukrainika» is an integrated national electronic information resource, which consists of printed publications, archival documents, manuscripts, works of art about Ukraine, regardless of their place of creation and language.

Knowledge about Ukraine, its language, customs, traditions, beliefs, mentality is realized by bibliography, archeography, folklore, linguistics, biography and other disciplines. The filling of «Ukrainika» is today a top priority of VNLU because of the great popularity of the resource among readers.

This article focuses on Ukrainian biography. Formation of electronic resources of biographical information, solution of their tasks, prospects of development, determination of place and role among other ways of dissemination of personal information, systematization and classification of biographical data constitute a set of important issues that are the subject of study of scientists of different specialties.

The author of the article focused on the review of works on biography of leading Ukrainian scientists: V. I. Popyk, Ya. D. Isaevych, I. Kupriyanovych, M. M. Varvartsev. They form the methodological basis for filling the section «Biography» and dividing it into divisions.

The direct object of the author's research is the section «Biographies», which includes: biographies, biographical materials, genealogy, correspondence, memoirs, anthroponymics, personalities. Each unit is analyzed according to different criteria: quantitative content, visit statistics, chronological, typological, structural, stylistic, genre characteristics of the submitted materials. The task of biography is considered at the present stage through the prism of the views of leading scientists. There is a steady interest of users in biographical information.

Keywords: electronic resource, biography, biography, national memory, personalities, memoirs.